

Sygn. akt II Ka 301/21

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 czerwca 2021r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący:	SSO Agata Kowalska
Protokolant:	sekr. sąd. Beata Wilkowska

przy udziale prokuratora Tomasza Pniewskiego

po rozpoznaniu w dniu 11 czerwca 2021 r.

sprawy **R. J.**

oskarżonego z art. 244 kk i art. 178a §4kk

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Siedlcach

z dnia 16 grudnia 2020 r. sygn. akt II K 780/19

I. wyrok utrzymuje w mocy;

II. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. J. K. 516,60 zł (w tym 96,60 zł podatku VAT) za obronę z urzędu wykonywaną w imieniu oskarżonego w postępowaniu odwoławczym;

III. zasądza od oskarżonego R. J. na rzecz Skarbu Państwa 200 złotych tytułem kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze.

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	II Ka 301/21
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:		
1. CZEŚĆ WSTĘPNA		

1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

Wyrok Sądu Rejonowego w Siedlcach z dnia 16 grudnia 2020 r. sygn. akt II K 780/19

1.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

1.3. Granice zaskarżenia**1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia**

na korzyść

w całości

na niekorzyść

w części

#

co do winy

#

co do kary

#

co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia

1.3.2. Podniesione zarzuty

Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

2.1. Ustalenie faktów

2.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	

2.2. Ocena dowodów

2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu

2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)	

Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwiąże o powodach nieuwzględnienia dowodu

<p>3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków</p>		
	Zarzut	
	<p>I. W zakresie czyn z pkt I aktu oskarżenia:</p> <p>1. Obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść orzeczenia, tj. art. 4 kpk i art. 5 § 2 kpk poprzez pominięcie w zakresie ustaleń faktycznych i oceny dowodów okoliczności przemawiających na korzyść oskarżonego i nierozstrzygnięcie niedających się usunąć wątpliwości na korzyść oskarżonego, a w szczególności tego, że na nagraniach z monitoringu nie sposób rozpoznać oskarżonego, a znajdujące się w aktach sprawy wydruki są niewyraźne i nieczytelne, a widać na nich jedynie, jak z resztą wskazał sam Sąd, że „za kierownicą pojazdu siedział inny mężczyzna”, a nie oskarżony, a zatem nie ma pewności co do tego czy to oskarżony prowadził wówczas samochód;</p> <p>2. Obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść orzeczenia, tj. art. 7 kpk poprzez dokonanie dowolnej nie zaś swobodnej oceny zebranego w sprawie materiału dowodowego, w tym przede wszystkim poprzez danie wiary zeznaniom P. N. i uznanie, że zeznania te były konsekwentne, podczas gdy zeznając w postępowaniu przygotowawczym</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>

świadek zeznał, że jeden raz w czasie kradzieży jechał z J., co nie jest jednoznaczne z tym, że jeden raz miał miejsce w dacie objętej zarzutem, zaś zeznając przed Sądem świadek podawał więcej szczegółów co jest nielogiczne albowiem powszechnie wiadomym jest, że czas wpływa negatywnie na pamięć;

II. W zakresie czynu zarzuconego oskarżonemu w pkt II aktu oskarżenia:

1. Obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść orzeczenia, tj. art. 4 kpk i art. 5 § 2 kpk poprzez pominięcie w zakresie ustaleń faktycznych i oceny dowodów okoliczności przemawiających na korzyść oskarżonego i nierozstrzygnięcie niedających się usunąć wątpliwości na korzyść oskarżonego, a w szczególności tego, że:

- funkcjonariusze Policji nie byli w stanie określić jakie miejsce zajmowały poszczególne osoby w kontrolowanym pojeździe, a zatem brak jest pewności co do tego, że to oskarżony prowadził kontrolowany samochód;

- świadkowie S. K. i P. K. nie widzieli by R. K. prowadził samochód;

2. obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść orzeczenia, tj. art. 7 kpk poprzez dokonanie dowolnej nie zaś swobodnej oceny zebranego w sprawie materiału dowodowego i błędne przyjęcie, że kierującym pojazdem był R. J., podczas gdy żaden z przesłuchanych w toku postępowania świadków kategorycznie tego nie stwierdził.

III. Błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia,

mający wpływ na jego treść, będący konsekwencją naruszenia w/w przepisów postępowania, polegający na niezasadnym ustaleniu na podstawie faktów i dowodów, że oskarżony dopuścił się zarzucanych mu czynów, podczas gdy prawidłowa i całościowa analiza materiału dowodowego nie pozwala na tego typu wnioski;

IV. Obrazę przepisów postępowania, tj. art. 616 § 1 i 2 kpk oraz art. 617 kpk, art. 618 kpk, art. 626 § 1 kpk poprzez ich niewłaściwe zastosowanie polegające na obciążeniu oskarżonego kosztami postępowania w sytuacji, gdy wina i sprawstwo oskarżonego nie zostały udowodnione;

Z ostrożności procesowej, na wypadek nieuwzględnienia przez Sąd powyższych zarzutów, obrońca wyrokowi zarzucił:

1. Rażąca niewspółmierność orzeczonych wobec oskarżonego tak kar jednostkowych, jak i kary łącznej i niezastosowanie przy ich wymiarze art. 58 § 1 kk podczas gdy wybór dla oskarżonego kar wolnościowych w połączeniu z zastosowanymi wobec oskarżonego środkami karnymi oraz obowiązkiem zapłaty świadczenia pieniężnego byłby wystarczający dla osiągnięcia celów kary w zakresie prewencji ogólnej jak i szczególnej;

2. Obrazę przepisów postępowania, tj. art. 624 § 1 kpk poprzez jego niezastosowanie w sytuacji, kiedy uiszczenie przez oskarżonego kosztów postępowania będzie dla niego zbyt uciążliwe i względy słuszności przemawiają za odstąpieniem od obciążania oskarżonego kosztami postępowania.

<p>Związłe o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>	
<p>Poddając zaskarżony wyrok kontroli instancyjnej Sąd Okręgowy nie stwierdził obrazy przepisów art. 4 kpk, art. 5 § 2 kpk i art. 7 kpk wskazanych przez skarżącego w zarzutach dotyczących naruszenia przepisów postępowania.</p> <p>Tok rozumowania przedstawiony w pisemnych motywach wyroku Sądu Rejonowego jest spójny, zgodny z doświadczeniem życiowym, pozbawiony luk, czytelny i poprawny logicznie. Sąd I instancji zachowując nakazany ustawą obiektywizm przeprowadził analizę zgromadzonych w tej sprawie dowodów, precyzyjnie wskazując na konkretne przesłanki dokonanej przez siebie oceny. Ocena wyjaśnień oskarżonego i pozostałych dowodów została poprzedzona ujawnieniem w toku rozprawy całokształtu okoliczności. W niniejszej sprawie nie zaistniały także wątpliwości, jakich nie dało się rozstrzygnąć w drodze postępowania dowodowego, a tylko takie winny być rozstrzygnięte na korzyść oskarżonego, albowiem przepisy art. 5 § 2 kpk i art. 7 kpk mają charakter rozłączny i wzajemnie się wykluczają. Słusznie w przedmiotowej sprawie Sąd Rejonowy nie sięgnął po regułę in dubio pro reo albowiem nie zachodziły ku temu podstawy: zgromadzone dowody, miały tak jednoznaczny i kompletny charakter, że ustalony na ich podstawie przebieg inkryminowanych zdarzeń nie budził żadnych wątpliwości.</p>	

Zaznaczyć należy, że zabezpieczony monitoring ze stacji paliw z dnia 24 grudnia 2018 r. nie był jedynym dowodem wskazującym na ewentualne sprawstwo oskarżonego w zakresie kierowania samochodem wbrew orzeczonemu zakazowi prowadzenia pojazdów mechanicznych, zaś z prawidłowo ocenionych jako wiarygodne zeznań P. N. wprost wynika, że w tym dniu, należącym do niego pojazdem F. (...) kierował R. J. (k.102v). Zeznania tego świadka były konsekwentne i brak jest jakichkolwiek racjonalnych podstaw do kwestionowania ich prawdziwości. Sąd Rejonowy prawidłowo ocenił także materiał dowodowy zgromadzony w zakresie czynu zarzuconego oskarżonemu w pkt II aktu oskarżenia. Wbrew twierdzeniom skarżącego, zarówno S. K. jak też P. K. w toku przesłuchania po raz pierwszy wskazali na R. J. jako kierującego pojazdem marki O. (...) w dniu 5 marca 2019 r. Zeznania te korespondują także z relacją A. Z., funkcjonariusza Policji, który rozpoznał za kierownicą samochodu znanego mu wcześniej z licznych interwencji R. J.. Próba wycofania się z tej wersji wydarzeń na rozprawie podjęta przez świadków K. i K. słusznie zatem potraktowana została jako niewiarygodna, mająca na celu wsparcie oskarżonego w jego sytuacji procesowej.

Bezasadność wszystkich zarzutów obrazy prawa procesowego sformułowanych przez obrońcę oskarżonego, czyniła niezasadnym także wtórny zarzut błędu w ustaleniach faktycznych poczynionych przez Sąd I instancji, który miałby być następstwem uchybień w zakresie

postępowania dowodowego oraz wadliwej oceny przeprowadzonych w sprawie dowodów osobowych, generującej ustalenia faktyczne. Dla skuteczności zarzutu błędu w ustaleniach niezbędne jest wykazanie nie tylko wadliwości ocen i wniosków wyprowadzonych przez Sąd, ale i wykazanie konkretnych uchybień w ocenie materiału dowodowego, jakich dopuścił się Sąd (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 8 czerwca 2004 r., sygn. II AKa 112/04, KZS 2004 nr 8, poz. 60, str. 33, Prok. i Pr. 2005 nr 4, poz. 27, str. 15, Legalis Numer 69935). Skarżący w tej sprawie nie wykazał tego rodzaju uchybień. W dochodzeniu do prawdy obiektywnej Sąd może posługiwać się nie tylko dowodami bezpośrednimi, którymi aktualnie dysponuje, ale również dowodami pośrednimi i prawidłowym logicznie rozumowaniem, wspieranym przesłankami natury empirycznej, nasuwającymi jednoznaczny wniosek, iż dane zdarzenie, czy też okoliczność, rzeczywiście miały miejsce.

Z uwagi na powyższe, wobec wydania przez Sąd Rejonowy wyroku skazującego, bezpodstawny był zarzut obrazy art. 616 § 1 i 2 kpk oraz art. 617 kpk, art. 618 kpk, art. 626 § 1 kpk.

Brak było przesłanek do złagodzenia pierwszoinstancyjnego rozstrzygnięcia o karze. Sąd I instancji ma ustawowo zagwarantowaną swobodę w ferowaniu wyroku, w tym kształtowania wymiaru kary. Rolą zaś Sądu Odwoławczego

jest weryfikacja, czy granice swobodnego uznania sędziowskiego, stanowiącego zasadę sądowego wymiaru kary nie zostały przekroczone w rozmiarach nie dających się wręcz zaakceptować.

Za represję rażąco niewspółmierną uznaje się taką karę, która - pomijając dyrektywy wymiaru kary - w sposób istotny lub wręcz drastyczny odbiega od tej, jaką należałoby wymierzyć przy uwzględnieniu okoliczności przedmiotowych

charakteryzujących czyn przypisany sprawcy oraz podmiotowych, związanych z jego osobą. Na gruncie art. 438 pkt 4 kpk nie chodzi bowiem o każdą ewentualną różnicę w ocenach co do wymiaru kary, ale o różnicę ocen tak zasadniczej natury, że karę dotychczas wymierzoną można byłoby określić - również w odbiorze zewnętrznym - jako rażąco niewspółmierną, tzn. niewspółmierną w stopniu nie pozwalającym na jej akceptację (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 26 lutego 2020 r., sygn. V KK 382/19, KZS 2020/5/7, LEX nr 2946540).

W realiach kontestowanej sprawy całokształt wymierzonej oskarżonemu represji karnej, tj. zarówno kary zasadniczej, jak i środków karnych, nie sposób uznać za rażąco niewspółmierną. O surowości kary świadczy wszak nie tylko jej rodzaj, ale i stopień wykorzystania sankcji przewidzianej za czyny z art. 244 kk i art. 178a § 4 kk. Odnosząc się do sformułowanego przez obrońcę zarzutu naruszenia przez Sąd I instancji przepisu art. 58 § 1 kk zaznaczyć należy, że oba przypisane oskarżonemu przestępstwa zagrożone są jedynie

karą pozbawienia wolności w wymiarze od 3 miesięcy do 5 lat. W ocenie Sądu Okręgowego, Sąd Rejonowy słusznie doszedł do przekonania, iż zaistniałe w tej sprawie okoliczności obciążające oskarżonego wykluczają uznanie, iż adekwatną, sprawiedliwą i współmierną represją karną w tej sprawie byłaby kara łagodniejszego rodzaju, która mogłaby zostać orzeczona z zastosowaniem art. 37a kk. Pamiętać należało, iż oskarżony był uprzednio wielokrotnie karany, a wymierzany mu kary, w tym o charakterze izolacyjnym nie powstrzymały go od ponownego naruszania porządku prawnego. Oskarżony nie respektuje wydanych orzeczeń, o czym świadczy fakt kierowania pojazdem mechanicznym wbrew orzeczonemu zakazowi, jak też ponowne popełnienie przestępstwa z art. 178a kk. Oskarżony swoim czynem, poruszając się po drodze publicznej w stanie nietrzeźwości, stworzył poważne niebezpieczeństwo nie tylko dla siebie, ale również dla innych uczestników ruchu drogowego. Stan nietrzeźwości niejednokrotnie sprzyja zniesieniu krytycyzmu kierowcy, sprzyja brawurze podczas prowadzenia pojazdu, co przejawia się m.in. lekceważeniem zasad bezpieczeństwa i stanowi podłoże licznych kolizji i wypadków drogowych, czego doskonałym odzwierciedleniem są statystyki policyjne. Cele prewencji indywidualnej i generalnej słusznie doprowadziły zatem Sąd I instancji do konstatacji, iż w rozpoznawanej sprawie zachodzi konieczność orzeczenia wobec oskarżonego kary pozbawienia wolności w wymiarze 1 roku, albowiem łagodniejszy rodzaj kary stanowiłby nadmierną pobłażliwość,

doprowadzając oskarżonego, ale również społeczeństwo do przekonania o jego bezkarności. W ocenie Sądu II instancji, orzeczona przez Sąd Rejonowy represja karna uwzględnia także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa oraz stworzy realne możliwości osiągnięcia korzystnych efektów poprawczych. Przede wszystkim, powinna ona wdrożyć oskarżonego do przestrzegania porządku prawnego i wyrobić w nim poczucie nieuchronności poniesienia konsekwencji za kierowanie pojazdami mechanicznymi w stanie nietrzeźwości, jak też wbrew orzeczonemu zakazowi prowadzenia pojazdów mechanicznych, jak również odstraszyć innych nietrzeźwych kierowców, którzy bezrefleksyjnie gotowi byłiby pójść w ślady oskarżonego.

Brak było również podstaw do uwzględniania zarzutu naruszenia przepisu art. 624 § 1 kpk. Oskarżony jest młodym człowiekiem, ma wyuczony zawód. Nie ma przeszkód, aby wykonywał pracę zarobkową, która niewątpliwie pozwoli mu na uiszczenie orzeczonych kosztów procesu. W sprawie brak jest jakichkolwiek podstaw do przyjęcia, że uiszczenie tych kosztów byłoby dla oskarżonego zbyt uciążliwe.

Wniosek

1. O zmianę wyroku i uniewinnienie oskarżonego od popełnienia zarzucanych mu czynów;
2. Ewentualnie o zmianę zaskarżonego wyroku i wymierzenie

zasadny
częściowo zasadny
niezasadny

oskarżonemu kary z zastosowaniem art. 58 § 1kk;	
3. Ewentualnie o uchylenie przedmiotowego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu do ponownego rozpoznania;	
4. W każdym przypadku nieobciążanie skazanego kosztami postępowania albowiem ich uiszczenie przez oskarżonego byłoby dla niego zbyt uciążliwe i względy słuszności przemawiają za odstąpieniem od obciążania oskarżonego tymi kosztami.	
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.	
Bezzasadność podniesionych zarzutów warunkowała niezasadność wniosków.	

4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU	
1.	
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności	
5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji	
1.	Przedmiot utrzymania w mocy
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy	

5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji	
1.	Przedmiot i zakres zmiany
Zwięźle o powodach zmiany	

5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji		
5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylecia		
1.1.		# art. 439 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylecia		
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylecia		
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylecia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		
4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylecia		

5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania	
5.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku	
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
6. Koszty Procesu	

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
	<p>Na podstawie art. 29 ust. 1 ustawy z dnia 26 maja 1982 r. Prawo o adwokaturze (tj. z dnia 29 lipca 2019 r., Dz. U. z 2019 r., poz. 1513) Sąd Okręgowy zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adw. J. K. kwotę 516,60 zł (w tym 96,60 zł podatku VAT) tytułem wynagrodzenia za pomoc prawną świadczoną oskarżonemu z urzędu w postępowaniu odwoławczym, ustalając wysokość tej kwoty na podstawie § 17 ust. 2 pkt 4 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 03 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (tj. z dnia 30 listopada 2018 r., Dz. U. z 2019 r., poz. 18).</p> <p>Na podstawie art. 634 kpk w zw. z art. 636 § 1 kpk w zw. z art. 627 kpk oraz art. 8 w zw. z art. 2 ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (tekst jedn. Dz. U. z 1983 r., Nr 49, poz. 223 z późn. zm.), obciążono oskarżonego kosztami sądowymi za II instancję, na które składały się: 180 zł opłaty od kary oraz 20 zł ryczałtu za doręczenia pism w postępowaniu apelacyjnym.</p>

7. PODPIS